

EU/EØS-land til et andet. Dette gælder eksempelvis dokumentation for nationalitet, en attestation for at tjenesteyderen er lovligt etableret i et andet EU/EØS-land, bevis for erhvervsmæssige kvalifikationer, bevis for at tjenesteyderen har udøvet virksomhed i mindst 2 år i de sidste 10 år, og bevis for, at tjenesteyderen ikke er idømt straf. Artikel 50 omhandler dokumenter og certifikater, som de kompetente myndigheder kræver i forbindelse med ansøgninger om tilladelse til at udøve et lovreguleret erhverv i Danmark.

Efter § 7, stk. 4, nr. 2, er dokumenter nævnt i artikel 45, stk. 3, og artikel 46, 49 og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF om offentlige indkøb, også undtaget fra kravet om accept af dokumenter, jf. § 8. Ifølge artikel 45, stk. 3, kan deltagere i udbudsprocedurer afkræves straffeattest. Dokumenterne nævnt i artikel 46, 49 og 50, omfatter eksempelvis dokumenter, der viser, at en økonomisk aktør er optaget i et fagligt register eller handelsregister, bevis for autorisation, dokumentation for kvalitetssikringsstandarder og dokumentation for miljøledelsesstandarder.

Efter § 7, stk. 4, nr. 3, er dokumenter nævnt i artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/5/EF om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået, også undtaget fra § 8. Undtagelsen angår bevis for advokatens registrering hos etableringslandets myndigheder.

Ifølge § 7, stk. 4, nr. 4, er dokumenter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 68/151/EØF om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, også undtaget. Dette omhandler dokumenter, som selskaber skal stille til rådighed for offentligheden.

Ifølge § 7, stk. 4, nr. 5, er dokumenter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 89/666/EØF om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler heller ikke omfattet af kravet om accept af dokumenter, jf. § 7.

Til § 8

Ifølge § 8, skal de kompetente myndigheder godkende attester om forsikringsdækning og garantier udstedt af kreditinstitutter eller forsikringsgivere, der er etableret i et andet EU/EØS-land.

De kompetente myndigheder må således ikke kræve, at en tjenesteyder etableret i et andet EU/EØS-land

optager en yderligere forsikring eller stiller en yderligere garanti, hvis den garanti eller forsikring, som vedkommende har, er ækvivalent eller i det væsentlige sammenlignelig med krav om forsikring eller garanti, som de kompetente myndigheder stiller i Danmark. Forsikringens eller garantiens ækivalens eller sammenlignelighed skal vurderes ud fra formål og dækning, eksempelvis forsikringssummen eller loft over forsikringen eller eventuelle udelukkelse fra dækningen. Hvis forsikringsdækningen ikke er tilstrækkelig, kan de kompetente myndigheder kræve et supplement til den eksisterende forsikring. De kompetente myndigheder skal også i denne situation godkende en eventuel attest udstedt af kreditinstitutter eller forsikringsgivere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, som tilstrækkelig dokumentation for en sådan supplerende forsikringsdækning.

Bestemmelsen i § 8 gennemfører kravene i servicedirektivets artikel 23, stk. 2, 1. og 2. led. Efter 1. led må tjenesteydere, der allerede er etableret i et andet EU/EØS-land, og som har forsikring dér, ikke afkræves ny forsikring, hvis den allerede tegnede forsikring er tilstrækkelig. Efter 2. led skal attester for forsikringsdækning og garantier udstedt af kreditinstitutter eller forsikringsgivere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, godkendes af de kompetente myndigheder. 2. led gælder i de tilfælde, hvor 1. led ikke udelukker, at tjenesteyderen afkræves en forsikring i Danmark, enten fordi tjenesteyderen ikke allerede har en dækkende forsikring fra det EU/EØS-land, hvor vedkommende i forvejen er etableret, eller fordi en sådan forsikring skal suppleres. I sådanne tilfælde kan forsikringen/den supplerende forsikring tegnes hos et kreditinstitut eller en forsikringsgiver, der er etableret i et hvilket som helst EU/EØS-land. Der må altså ikke stilles krav om forsikring tegnet hos et selskab etableret i Danmark. Det følger af servicedirektivets artikel 23, stk. 3, at bestemmelsen i stk. 2, ikke berører de ordninger for erhvervsforsikringer eller faglige garantier, som er fastsat i andre fællesskabsinstrumenter. Dette gælder også § 8.

Til kapitel 6

Etableringsfrihed for tjenesteydere

Til § 9

§ 9, stk. 1, fastslår, at tjenesteydere har frihed til at etablere sig i Danmark.

§ 9 finder ikke anvendelse på de aspekter af en til-ladelsesordning, der direkte eller indirekte reguleres